

Danmark i de sager, hvor vi, f.eks. i spørgsmål om afstemninger i FN, måtte vælge at følge de nordiske lande fremfor de øvrige EF-lande.

Den anden erklæring om EPS-samarbejdets åbenhed, som vil blive afgivet af samtlige deltagere i EPS-traktaten, udgør et betydningsfuldt fortolkningsbidrag til traktatens art. 6 vedr. samarbejde med tredielande.

Intet tredieland kan efter gældende praksis deltage i EPS-samarbejdet uden at være medlem af EF. Dette har været fremhævet i Københavns-rapporten, London-rapporten og Stuttgart-erklæringen. De øvrige medlemslande ønsker ikke at ændre denne praksis.

Den åbenhedserklæring, som Danmark opnåede enighed om på mødet i Det europæiske Råd i Luxembourg, udgør således det maksimale, man fra dansk side kan opnå med henblik på at sikre EPS-samarbejdets åbenhed.

Da det især har været spørgsmålet om en eventuel norsk deltagelse i EPS-samarbejdet, der har været fremme i den danske debat, skal det understreges, at Danmark gennem årene er gået ind for at Norge får den nærest mulige tilknytning til EPS-samarbejdet. I et brev af 10. december til udenrigsministeren fra den norske udenrigsminister, Svenn

Stray, har denne oplyst, at Norge sætter stor pris på den indsats, som Danmark har gjort for at tilgodese også norske interesser. Den norske udenrigsminister mener, at det – ikke mindst takket være den danske indsats i Luxembourg – synes som om de norske interesser med hensyn til EPS-samarbejdet er blevet sikret, så langt dette er praktisk muligt, når man tager i betragtning, at norsk EF-medlemskab ikke er aktuel politik.

Med erklæringen vedrørende EPS-samarbejdets åbenhed har man fra dansk side sikret forståelse for, at et eventuelt ønske fra andre vesteuropæiske landes side om at udbygge og styrke deres tilknytning til EPS-samarbejdet vil blive positivt modtaget blandt de øvrige EF-medlemslande. Dermed har regeringen også levet op til Folketingets dagsorden af 23. maj 1985, ifølge hvilken Folketinget fastslår, »at regeringen skal arbejde for en udvidelse af samarbejdet mellem EF-landene og de øvrige vesteuropæiske lande«.

Det afgørende for Danmark er, at de to erklæringer er godkendt af de øvrige elleve regeringer. Der er tale om erklæringer, som Danmark i fremtiden vil kunne påberåbe sig under varetagelse af danske politiske interesser i udøvelsen af Danmarks udenrigspolitik.